

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2395/2022
17.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Вукосављевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Султан Фератовић, адвокат из ..., ради измене одлуке о вршењу родитељског права, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 288/21 од 10.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 17.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 288/21 од 10.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 18/20 од 04.03.2021. године, ставом првим изреке, разведен је брак закључен између парничних странака дана ...2005. године у Ставом другим изреке, поверена је мал. ВВ, рођена ...2008. године, на самостално вршење родитељског права тужилји, мајци АА. Ставом трећим изреке, уређен је начин одржавања личних односа мал. ВВ, са туженим оцем ББ. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање мал. ВВ плаћа месечни износ од 30% укупних месечних новчаних примања, умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање почев од 01.01.2020. године до престанка законских услова за давање издржавања или до измене обавезе другом судском одлуком и то путем административне забране. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражено да се обавезе тужени да доприноси издржавању мал. ВВ преко досуђеног износа од 30% укупних месечних новчаних примања умањених за порезе и доприносе за

обавезно социјано осигурање, а до тражених 40%. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 288/21 од 10.06.2021. године, у ставу првом изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П2 18/20 од 04.03.2021. године у ставовима првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, укинута је наведена првостепена пресуда у ставу четвртном изреке.

Против правоснажног дела другостепене пресуде у односу на одлуку о разводу брака и вршењу родитељског права, тужени је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на постојање других апсолутно битних повреда одредаба парничног поступка које на основу одредбе члана 407. ЗПП могу бити ревизијски разлог.

Према утврђеним чињеницама, брачна заједница између парничних странака је фактички престала да постоји, односи супружника су озбиљно и трајно поремећени, услед чега се сврха брака више не остварује. У складу са најбољим интересима малолетног детета, одлучено је да се дете повери мајци на самостално вршење родитељског права. Отац је подобан за одржавање личних односа са малолетним дететом и утврђен је модел одржавања личних односа у најбољем интересу малолетног детета, а све имајући у виду мишљење надлежног Градског центра за социјални рад у Београду. Малолетно дете са мајком има изграђену снажну кохезију, однос блискости и поверења и пред Органом старатељства је показала изузетну бригу за дететове потребе и актуелно психофизичко стање детета, с обзиром да се малолетно дете још увек адаптира на раздвојени живот родитеља. Малолетно дете је усмереније на мајку иако је изразила жељу да се виђа и са оцем. Модел вршења родитељског права, као заједничког, у конкретној ситуацији није могућ, јер исти пре свега подразумева добру комуникацију родитеља у погледу свих аспеката живота заједничког детета, што међу странкама није случај.

На темељу овако утврђених чињеница, нижестепени судови су применом чл. 41 Породичног закона развели брак закључен између парничних странака. Одлука о вршењу родитељског права донета је у смислу одредби чланова 75. ст. 2, 266. ст. 1. и 270. Породичног закона.

Ревизијом се оспорава изнето становиште нижестепених судова. Ревидент сматра да је погрешно примењена одредба чл. 41 ПЗ. Указује и да нижестепени судови нису правилно тумачили одредбу члана 77. став 3. ПЗ, као и да нису примењене одредбе чл. 6, 60, 65. и 70. ПЗ приликом доношења одлуке о вршењу родитељског права.

Врховни касациони суд налази да је на утврђено чињенично стање, насупрот ревизијским наводима, другостепени суд правилно применио материјално право.

Одредба чл. 227. ст. 2. Породичног закона прописује да се правоснажна пресуда у брачном спору не може побијати ванредним правним леком у делу у коме је донета одлука о поништењу или разводу брака.

Сагласно наведеној законској одредби парничне странке у брачном спору по правоснажном одлучивању другостепеног суда о тужбеном захтеву за поништај / утврђење ништавости брака не могу ревизијом као ванредним правним леком побијати другостепену пресуду без обзира како је суд одлучио о захтеву. Стога је ревизија тужиоца у овом делу недозвољена.

Према одредби члана 3. Конвенције о правима детета, који је имплементиран у чланове 6. и 266. Породичног закона, када одлучује у спору за вршење родитељског права суд је дужан да се руководи најбољим интересом детета. Одлуку о поверавању заједничког детета једном родитељу, о висини доприноса другог родитеља издржавању детета и начину одржавања личних односа детета са другим родитељем доноси суд претходно прибављајући налаз и стручно мишљење органа старатељства, породичног саветовалишта или друге установе специјализоване за посредовање у породичним односима (члан 270. Породичног закона). Најбољи интерес детета се цени према околностима сваког конкретног случаја. Суд има дужност да детету које је способно да формира своје мишљење омогући да исто изрази у складу са годинама и зрелошћу, осим ако би то било у супротности са најбољим интересом детета. Суд ће да утврди и прихвати мишљење детета које је у могућности да изрази своје мишљење и у складу са најбољим интересом детета да донесе одговарајућу одлуку. Позитивна мотивација родитеља да самостално врши родитељско право не може бити одлучујући фактор.

У конкретној ситуацији, у недостатку споразума о вршењу родитељског права и по прибављеном стручном мишљењу надлежног органа старатељства, нижестепени судови су закључили да је у најбољем интересу малолетног детета да се повери на самостално вршење родитељског права мајци односно тужиљи, а да са туженим оцем редовно одржава личне контакте. У конкретном случају, цењене су све околности за подобност вршења родитељског права, актуелно породично стање, односно да су бивши супружници у таквом систему да је у најбољем интересу детета да у погледу задовољавања развојних узраста,

васпитних и образовних потреба одраста уз мајку, уз редовно одржавање личних односа са оцем.

На основу изложеног, применом члана 414. став 1. ЗПП, одбијена је ревизија туженог и одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**